

Ciechanów, dnia 22 kwietnia 2025 r.

SKO/I/V/357/2025

DECYZJA

Na podstawie art. 2 w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 570), art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 572), Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ciechanowie, w składzie:

1. Marlena Spysińska	-	przewodnicząca składu orzekającego,
2. Mariusz Olszewski	-	członek składu orzekającego,
3. Ewa Marciszek	-	członek składu orzekającego(spr.),

rozpatrzyło w dniu 22 kwietnia 2025 roku odwołanie Pana Marcina Keczmerskiego, od decyzji Wójta Gminy Strzegowo z dnia 12.03.2025r. nr 6220.9.2024 o odmowie wydania zgody na realizację przedsięwzięcia, polegającego na budowie 2 chlewni do tuczu świń o liczbie stanowisk 2000 sztuk każda (560 DJP) wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą, przewidzianego do realizacji na terenie działki nr 333/1 obręb Topolewszczyzna, gm. Strzegowo i o r z e k ł o:

- uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

U Z A S A D N I E N I E

Pan Marcin Keczmerski złożył w Urzędzie Gminy w Strzegowie, w dniu 8.07.2024 r., wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „budowa 2 chlewni do tuczu świń o liczbie stanowisk do 2000 szt. każda (560 DJP) wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na terenie działki nr ew. 333/1 w m. Topolewszczyzna, gm. Strzegowo. Do wniosku został dołączony raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko.

Wójt Gminy Strzegowo wystąpił do Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Mławie, Urzędu Marszałkowskiego Województwa Mazowieckiego w Warszawie Departamentu Gospodarki Odpadami, Emisji i Pozwoleń Zintegrowanych o zaopiniowanie planowanego przedsięwzięcia oraz wystąpił do Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie i Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Warszawie o uzgodnienie przedsięwzięcia – pisma z dnia 9.07.2024 r. nr 6220.9.2024.

Wójt Gminy Strzegowo, obwieszczeniem z dnia 9.07.2024 r. nr 6220.9.2024, zawiadomił społeczność o wszczęciu postępowania i przystąpieniu do przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia określonego we wniosku Pana Marcina Keczmerskiego.

W dniu 31.07.2024 r. do Urzędu Gminy Strzegowo wpłynął protest, mieszkańców sołectw Zabiele, Giżyn i Giżynek, przeciwko realizacji planowanego przedsięwzięcia.

Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Mławie nie zajął stanowiska w ustawowym terminie.

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie Dyrektor Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie postanowieniem, z dnia 1.10.2024 r. nr W.RZŚ.4900.78.2024.SN.2, uzgodnił realizację przedsięwzięcia oraz określił warunki jego realizacji i eksploatacji lub użytkowania.

Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego w Warszawie Departament Gospodarki Odpadami, Emisji i Pozwoleń Zintegrowanych zaopiniował pozytywnie planowane przedsięwzięcie – opinia z dnia 26.11.2024 r. nr PZ-OP-II.7030.3.25.2024.DR.

Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie, postanowieniem z dnia 23.12.2024 r. nr WOOS-I.4221.236.2024.AST, uzgodnił realizację przedsięwzięcia i określił warunki jego realizacji i eksploatacji lub użytkowania.

Wójt Gminy Strzegowo, po zakończeniu postępowania dowodowego, decyzją z dnia 12.03.2025 r. nr 6220.9.2024 odmówił wydania zgody na realizację przedsięwzięcia, polegającego na budowie 2 chlewni do tuczu świń o liczbie stanowisk 2000 sztuk każda (560 DJP) wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą, przewidzianego do realizacji na terenie działki nr 333/1 obręb Topolewszczyzna, gm. Strzegowo.

W uzasadnieniu decyzji przedstawił ustalenia „Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego gminy Strzegowo”, zatwierdzonego uchwałą nr V/19/2015 Rady Gminy Strzegowo z dnia 9 stycznia 2015 r. Zgodnie z tym dokumentem lokalizacja planowanej chlewni nie spełnia wymagań dotyczących odległości od zabudowy przeznaczonej na pobyt ludzi oraz planowanej obsady zwierząt w DJP. Wójt Gminy Strzegowo wydając decyzję uwzględnił kierunki zagospodarowania przestrzennego zawarte w Studium oraz sprzeciw społeczeństwa dotyczący planowanej inwestycji, a także uwzględnił zasady zapobiegania i przezorności, wynikające z art. 6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. W ocenie organu planowane przedsięwzięcie stanowić będzie realne zagrożenie dla ochrony środowiska i przyrody oraz zdrowia i bezpieczeństwa mieszkańców, z uwagi na duże zagęszczenie ferm hodowlanych na terenie gminy Strzegowo i sąsiednich gmin oraz całego Powiatu Mławskiego. Brak możliwości dokonania miarodajnych analiz rozprzestrzeniania się emisji odorów, przy realnym i uzasadnionym negatywnym wpływie tych odorów na zdrowie ludzkie, uniemożliwia dokonanie prawidłowej i właściwej oceny oddziaływania tego przedsięwzięcia na środowisko jako całości, a przede wszystkim na zdrowie ludzi, co skutkuje brakiem możliwości określenia środowiskowych uwarunkowań dla planowanej inwestycji.

Ww. decyzja Wójta Gminy Strzegowo została sprostowana postanowieniem z dnia 19.03.2025 r. nr 6620.9.2024.

Od powyższej decyzji wniósł odwołanie Pan Marcin Keczmerski, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

„1. naruszenie przepisu art. 107 § 1 pkt 6 w zw. z art. 11 kpa oraz art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 kpa poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej decyzji w sposób uniemożliwiający weryfikację,

2. naruszenie przepisu art. 77 § 1 kpa w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy poprzez brak wyczerpującego zebrania oraz rozpatrzenia całego materiału dowodowego,

3. naruszenie przepisu art. 80 kpa w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, przyjęcie dowolnej oceny dowodów w wyniku braku rozpatrzenia całego materiału dowodowego,
4. naruszenie art. 8 oraz art. 107 § 3 kpa poprzez nienależyte uzasadnienie zaskarżonej decyzji uwagi na zawarcie w nim zbyt ogólnych stwierdzeń,
5. naruszenie przepisu art. 9 kpa i wynikającego z tego przepisu obowiązku dbałości przez organy administracji publicznej o interesy stron postępowania poprzez bezpodstawne wydanie decyzji o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań,
6. naruszenie art. 6 kpa w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy poprzez wydanie decyzji naruszającej przepisy prawa materialnego oraz procesowego,
7. naruszenie art. 11 kpa poprzez niewyjaśnienie zasadności przesłanek, którymi kierował się organ przy wydawaniu decyzji,
8. oparciu decyzji o własną ocenę wpływu na środowisko i zdrowie ludzi planowanego przedsięwzięcia,
9. naruszenie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska w związku z art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej poprzez błędną wykładnię zasady przezorności, która nie podlega w swej istocie na zapobieganiu wystąpienia wszelkich potencjalnych czynników ryzyka naruszenia norm związanych z ochroną środowiska, podczas gdy sam tok postępowania w przedmiocie uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i konieczność spełnienia określonych przepisami wymogów stanowi o właściwej realizacji tejże decyzji,
10. brak dokonania jakichkolwiek własnych ustaleń oraz rzeczywistej oceny stanu faktycznego i oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko w kontekście treści przedłożonych dokumentów, to jest Raportu oddziaływania na środowisko, przedłożonych materiałów i licznych merytorycznych uzupełnień, podczas gdy organy winny w razie wątpliwości dokonać dalszych, stosownych do okoliczności czynności a nie polegać i obarczać wyłącznie skarżącą negatywnymi skutkami procesowymi prowadzonego postępowania dowodowego,
11. sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania, a przez to dowolną ocenę zgromadzonych dowodów, a w szczególności poprzez pominięcie treści pozytywnych opinii i uzgodnień.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze rozpatrując sprawę w trybie odwoławczym zważyło, co następuje:

Materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie są przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1112), zwanej dalej „ustawą” oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1839), zwanego dalej „rozporządzeniem”.

Pan Marcin Keczmerski złożył, dniu 8.07.2024 r., w Urzędzie Gminy w Strzegowie wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa 2 chlewni do tuczu świń o liczbie stanowisk do 2000 szt. każda (560 DJP) wraz z niezbędną infrastrukturą towarzyszącą na terenie działki nr ew. 333/1 w miejscowości Topolewszczyzna, gmina Strzegowo.

Planowane przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy oraz w § 2 ust. 1 pkt 51 lit. b rozporządzenia – chów i hodowla zwierząt innych niż wymienione w li. a w liczbie nie mniejszej niż 210 DJP.

Dla realizacji tego rodzaju przedsięwzięcia wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Teren, na którym planowana jest lokalizacja przedmiotowego przedsięwzięcia, nie jest objęty miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Decyzja o uwarunkowaniach środowiskowych ma charakter związany, a więc organ właściwy do wydania decyzji nie ma swobody działania, a katalog podstaw wydania decyzji negatywnych ma charakter zamknięty i musi wynikać z konkretnie wskazanych uregulowań prawnych i ustaleń faktycznych. Z przepisów ustawy wynika, że odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach może nastąpić w przypadkach określonych w tej ustawie. Przesłankę odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia stanowi:

- niezgodność lokalizacji przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony (art. 80 ust. 2 ustawy),
- odmowa uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska (art. 77 ust. 1 pkt 1 ustawy),
- brak zgody wnioskodawcy na realizację przedsięwzięcia w innym wariantcie, niż wariant proponowany przez wnioskodawcę, jeżeli w stosunku do proponowanego zaistniały przesłanki odmowy uzgodnienia warunków realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy),
- wykazanie znaczącego negatywnego oddziaływania na obszar Natura 2000 (art. 81 ust. 2 ustawy),
- wykazanie, że przedsięwzięcie może wpływać negatywnie na możliwości osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 Prawa wodnego (art. 81 ust. 3 ustawy).

Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji, nie wystąpiła żadna z ww. przesłanek skutkujących wydaniem decyzji o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań.

Okoliczności wskazane przez organ pierwszej instancji takie jak: niezgodność planowanej inwestycji z kierunkami zagospodarowania przestrzennego zawartymi w Studium, sprzeciw społeczności lokalnej i uciążliwość odorowa, nie stanowią ustawowej przyczyny odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia.

Zgodność lokalizacji przedsięwzięcia, o której mowa w art. 80 ust. 2 ustawy, to zgodność z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a nie sprzeczność z postanowieniami jakiegokolwiek innego aktu z zakresu kształtowania polityki przestrzennej gminy. Oznacza to, że sprzeczność lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, nie może stanowić podstawy do odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia. Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego jest aktem kierownictwa wewnętrznego adresowanym do organów gminy, wyrażającym koncepcję rozwoju zagospodarowania przestrzennego. Studium jest aktem, który stanowi podstawę wszelkich działań podejmowanych na terenie gminy w zakresie planowania i zagospodarowania przestrzennego. Tym samym Studium stanowi akt wyrażający dążenie gminy do ukształtowania określonego ładu przestrzennego na jej terenie.

Podkreślenia wymaga, że nie jest to akt prawa miejscowego, zatem zapisy zawarte w Studium nie mogą kształtować treści decyzji administracyjnej, a zatem powołanie się w uzasadnieniu decyzji na niezgodność z ustaleniami zawartymi w Studium nie może wywoływać skutków prawnych w postaci odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia.

Brak akceptacji lokalnej społeczności dla realizacji planowanego przedsięwzięcia także nie może stanowić podstawy wydania odmownej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Przepisy nakazują jedynie zapewnić udział społeczeństwa w postępowaniu i umożliwienie zgłoszenia uwag i wniosków, natomiast nie nakładają obowiązku uzyskania społecznej akceptacji dla przedsięwzięcia. Umożliwienie społeczeństwu udziału w postępowaniu prowadzonym w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań ma za zadanie wypracowanie optymalnych rozwiązań będących kompromisem wobec sprzecznych interesów uczestników tego postępowania. Pomimo, iż nie należy bagatelizować protestów lokalnej społeczności, to za niedopuszczalne uznać należy, że mogą one stanowić przesłankę do wydania decyzji odmownej.

Odnosząc się do kwestii uciążliwości odorowej, jak ma towarzyszyć hodowli tuczników, podkreślenia wymaga, że nie została wprowadzona odpowiednia norma dotycząca ochrony powietrza przed zapachami. Pomimo wynikającego z art. 85 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska obowiązku ochrony powietrza, ustawodawca nie przewidział w polskim porządku prawnym ochrony powietrza przed zapachami, a jedynie przed określonymi substancjami w powietrzu. Odczuwanie zapachów, czy też odorów w każdym przypadku ma charakter subiektywny. Zapachy, pomimo że mogą być uciążliwe, nie mogą być badane, gdyż nie obowiązują normy prawne, które odnosiłyby się do zapachów. Skoro w aktualnym stanie prawnym zapach, czy też odor jest substancją niemierzalną, to w świetle obowiązujących przepisów z samej tylko uciążliwości zapachowej i spowodowanego nią sprzeciwu społeczności lokalnej nie sposób wywodzić naruszenia zasady zrównoważonego rozwoju, o której mowa w art. 5 Konstytucji RP.

Natomiast z obowiązku kierowania się zasadą przezorności, w sytuacji gdy ustawodawca nie określił standardów emisyjnych zapachów, nie można wyprowadzić normy prawnej zobowiązującej organy do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Bezspornym jest, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, będący kluczowym dowodem w sprawie administracyjnej, przedkładany przez wnioskodawcę, jest jednym z najważniejszych elementów postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, mającym ułatwić ustalenie wszystkich potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia. To na organie pierwszej instancji spoczywa obowiązek samodzielnej oceny, czy przedłożony przez wnioskodawcę raport zawiera treści zgodne z obowiązującymi przepisami zawartymi w art. 66 ustawy. Definiując pojęcie oceny oddziaływania na środowisko, ustawodawca szczególnie zaakcentował konieczność weryfikacji przez organ raportu (art. 3 ust. 1 pkt 8 lit. a ustawy). Weryfikacja raportu oddziaływania na środowisko jest zatem oceną dokonywaną przez organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej (i do pewnego stopnia organy współdziałające) mającą odpowiedzieć na pytanie, czy przedstawiony dokument zawiera wszystkie ustawowo wymagane elementy, a także czy zawarte w nim informacje są prawdziwe i rzetelne.

Raport powinien mieć charakter kompleksowy i odnosić się do wszystkich kwestii, wymaganych przez art. 66 ust. 1 ustawy, co jednak nie wyklucza jego uzupełnienia w toku postępowania administracyjnego, czy to na żądanie organu prowadzącego postępowanie, czy też na wniosek któregoś z organów opiniujących lub uzgadniających. Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko może zatem podlegać uzupełnieniu, autor raportu może udzielić wyjaśnień w zakresie powziętych przez organ wątpliwości. Podlega on jako dowód ocenie na zasadach określonych w art. 7, art. 77, art. 80 i art. 81 K.p.a.

Analiza spełnienia przez raport formalnych i merytorycznych wymogów powinna być przeprowadzona na wstępnym etapie postępowania, z wykorzystaniem procedury opartej na przepisach K.p.a.

Organ prowadzący postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko przedmiotowego przedsięwzięcia wzywał wnioskodawcę do uzupełnienia raportu w zakresie wskazanym przez organy opiniujące i uzgadniające. Po uzupełnieniu raportu w żądanym zakresie, postępowanie administracyjne było kontynuowane, co oznacza uznanie raportu za dowód w sprawie, spełniający wymagania ustawowe.

W aktach sprawy brak jest wezwania wnioskodawcy do uzupełnienia raportu w zakresie określonym przez organ. Organ pierwszej instancji dokonał oceny raportu w tym zakresie dopiero w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i stwierdził, że zapisy zawarte w raporcie odnoszące się do wpływu inwestycji na stan środowiska obszarów sąsiednich oraz braku zagrożenia dla okolicznych mieszkańców są niewystarczające. Wątpliwości organu budził także stwierdzony w raporcie brak występowania na etapie eksploatacji przedsięwzięcia ponadnormatywnych uciążliwości dla środowiska i warunków życia ludzi.

Postępowanie w sprawie wydania decyzji środowiskowej jest postępowaniem administracyjnym, toczyć się więc powinno w zgodzie z przepisami K.p.a. oraz przepisami ustawy. W związku z tym, ocena treści raportu powinna być dokonana w toku postępowania. Taki obowiązek wynika z art. 3 pkt 8 ustawy. Jeżeli zostaną stwierdzone nieścisłości czy też braki w raporcie, powinien być o tym fakcie poinformowany wnioskodawca i jednocześnie obowiązany do ich usunięcia.

Należy także podkreślić, iż zarzuty stawiane w stosunku do treści raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, powinny być oparte na wykazaniu jego niezgodności z konkretnym przepisem ustawy.

Uzasadnienie decyzji zawiera informację o złożonym przez wnioskodawcę raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz o uzyskanych uzgodnieniach i opiniach. W uzasadnieniu decyzji brak jest jednak informacji w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę uzyskane uzgodnienia oraz opinie, co bezpośrednio narusza przepis art. 85 ust. 2 pkt 1 ustawy. Brak odniesienia się do dowodów wskazanych w art. 85 ust. 2 ustawy skutkuje naruszeniem ogólnej zasady postępowania administracyjnego wynikającej z art. 8 K.p.a., to jest zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa, a także stanowi naruszenie przepisu art. 80 K.p.a. który wymaga, aby ocena uznania danej okoliczności za udowodnioną była oparta na całokształcie materiału dowodowego. Naruszenie przepisów o postępowaniu dowodowym sprawia, iż ocena wyników postępowania dowodowego będzie wadliwa z tego powodu, że jest oparta na materiale dowodowym niekompletnym lub nie w pełni rozpatrzonym, co bezpośrednio rzutuje na prawidłowość wydanej decyzji.

Należy wyjaśnić, że wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający wyraża się w niemożności wydania decyzji pozytywnej w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, a także w niedopuszczalności określenia w decyzji pozytywnej warunków realizacji przedsięwzięcia w sposób odmienny niż uczynił to organ uzgadniający.

Oznacza to, że organ może przy spełnieniu określonych warunków wydać decyzję negatywną. W sytuacji gdy organ z uzasadnionych przyczyn nie akceptuje uzyskanych pozytywnych uzgodnień może wydać decyzję negatywną. Wymaga to jednak wykazania wadliwości pozytywnych stanowisk (uzgodnień, opinii) organów współdziałających, co wymaga merytorycznego odniesienia się do treści tych dokumentów. W rozpatrywanej sprawie organ pierwszej instancji nie wskazał przyczyn, z powodu których odmówił mocy dowodowej uzyskanym pozytywnym stanowiskom organów współdziałających, co stanowi o naruszeniu art. 107 § 3 K.p.a.

W ocenie składu orzekającego Kolegium, organ pierwszej instancji powołując się na pozaustawowe przyczyny odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia oraz brak w uzasadnieniu odniesienia się i oceny wszystkich dowodów, uprawnia do stwierdzenia, że decyzja została wydana z naruszeniem zasad procesowych w stopniu mogącym mieć wpływ na wynik sprawy, a to z kolei skutkuje uchyleniem zaskarżonej decyzji w całości i przekazaniem sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

W ponownie prowadzonym postępowaniu organ powinien, stosownie do regulacji art. 80 ust. 2 ustawy, dokonać analizy ustaleń zawartych w raporcie oraz analizy wyników uzgodnień i opinii organów współdziałających, a także uwag i wniosków zgłoszonych w związku z udziałem społeczeństwa. Wnioski z tej analizy będą determinowały sposób rozstrzygnięcia sprawy.

Kolegium biorąc pod uwagę powyższe ustalenia orzekło jak w sentencji decyzji.
Decyzja niniejsza jest ostateczna.

P o u c z e n i e: Strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ciechanowie, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Stosownie do art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 935) sprzeciw powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Do sprzeciwu należy dołączyć jego odpisy dla każdej ze stron.

Otrzymują:

1. Pan Marcin Keczmerski
zam. Budy Giżyńskie 3
06-445 Strzegowo
2. Strony postępowania zgodnie z art. 49 K.p.a.
w zw. z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.
3. Wójt Gminy Strzegowo + akta sprawy
4. a.a.

1.....
2.....
3.....

